

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud ve složení z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdy a Mgr. Ondřeje Mrákoty v právní věci žalobkyně: **M. K.,** zast. advokátem Mgr. Jaroslavem Topolem, se sídlem Na Zlatnici 301/2, Praha 4, proti žalovanému: **Krajský úřad kraje Vysočina,** se sídlem Žižkova 57, Jihlava, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Českých Budějovicích ze dne 1. 6. 2016, č. j. 10 A 151/2015 – 33,

takto:

I. Kasační stížnost se zamítá.

II. Žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Odůvodnění:

Kasační stížností se žalobkyně (dále „stěžovatelka“) domáhá zrušení rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta její žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 15. 6. 2015, č. j. KUJI/41468/2015, sp. zn. OOSČ 454/2015 OOSC/149/JN, kterým bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Městského úřadu Pelhřimov ze dne 26. 3. 2015, č. j. OVV/2383/2014 D-1205/14. Tímto rozhodnutím byla uznána vinnou ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. f) bod 3 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích (dále jen „zákon o silničním provozu“).

I.Vymezení věci

Stěžovatelka se dopustila porušení právní povinnosti uvedené v § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu tím, že při řízení motorového vozidla překročila nejvyšší povolenou rychlost v obci o více než 20 km/hod. V Kamenici nad Lipou, místní část Pravíkov, na silnici I. třídy č. 34 ve směru na obec Ústrašín jí byla naměřena rychlost 74 km/hod. po

odečtení odchylky měřícího zařízení. Za tento přestupek jí byla dle § 125c odst. 4 písm. e) zákona o silničním provozu, v rozhodném znění, s přihlédnutím k § 11 odst. 1 písm. b) a § 12 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, uložena pokuta ve výši 3000 Kč a dále náhrada nákladů řízení ve výši 1000 Kč.

Z oznámení (odevzdání) přestupku Policie České republiky č. j. KRPJ-118662/PŘ-2014-161706-PA, ze dne 7. 11. 2014 (dále jen „oznámení přestupku“) vyplývá, že stěžovatelka se měla dne 7. 11. 2014 v 13:35:40 vozidlem tov. zn. Mercedez-Benz ML 320, černé barvy, RZ X dopustit jednání, které má znaky přestupku tím, že v Pravíkově v úseku, kde je dovolená nejvyšší rychlost 50 km/hod., jela rychlostí 77 km/hod., resp. 74 km/hod po odečtení odchylky měřícího zařízení. Z oznámení dále vyplývá, že stěžovatelka trvala na projednání přestupku u správního orgánu a že byli zjištěni dva spolucestující.

Z úředního záznamu Policie České republiky č. j. KRPJ-118662-1/PŘ-2014-161706-PA, ze dne 10. 11. 2014, vyplývá, že tohoto dne vykonávala policejní hlídka dohled nad bezpečností a plynulostí silničního provozu na silnici č. I/34 v obci Pravíkov, měření bylo prováděno z místa určeného GPS souřadnicemi X1132660.00, Y705346.00, změřené vozidlo bylo policejní hlídce až do zastavení u autobusové zastávky na dohled. Jako zjištěná a ztotožněná řidička dle občanského a řidičského průkazu stavěného vozidla je zde uvedena stěžovatelka, dále byli zjištěni dva spolujezdci, jejichž identifikace je v zápise provedena. Stěžovatelce byl sdělen důvod kontroly, tato oznámení přestupku odmítla podepsat

Správní orgán měl za prokázané, že stěžovatelka se přestupku dopustila, a to na základě výše uvedeného oznámení přestupku, úředního záznamu a fotozáznamu z laserového rychloměru (záznamu o přestupku). Správní orgán provedení dalších důkazů odmítl jako nadbytečné, neboť měl skutkový stav za dostatečně zjištěný. K námitce místa měření uvedl, že vozidlo se v okamžiku měření nenacházelo na místě uvedených GPS souřadnic, ale ve vzdálenosti 197 m, resp. 148,6 m od měřícího zařízení příslušným směrem po dané silnici.

Stěžovatelka podala proti rozhodnutí o přestupku odvolání, které žalovaný zamítl. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného mimo jiné vyplývá, že dne 3. 4. 2015 se ke správnímu orgánu I. stupně dostavil zmocněnec stěžovatelky s žádostí o pořízení kompletního spisového materiálu; správní orgán I. stupně zmocněnci vyhotovil kompletní kopie spisového materiálu.

Proti rozhodnutí žalovaného podala stěžovatelka žalobu, kterou krajský soud jako nedůvodnou zamítl.

V žalobě namítala nesprávné zjištění místa údajného přestupku, nedostatečné zjištění skutkového stavu a vady správního řízení, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé, rozporuje místo provedeného měření rychlosti. Tvrdila, že rychlost byla změřena mimo obec, a proto její jednání není protiprávní; nadto i v případě, že by bylo měření provedeno v obci, tak by bylo provedeno v místě, kde je nejvyšší povolená rychlost upravena svislým dopravním značením 70 km/hod.; mohla by se tak potenciálně dopustit přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním

provozu. Dále nebylo prokázáno, že rychlost vozidla byla změřena na místě stanoveném GPS, souřadnicemi X1132660.00, Y705346.00, neboť toto plyne pouze z úředního záznamu, který nelze považovat za důkazní prostředek. Dále namítla, že z důvodu nízké kvality fotografií pořízených při měření nelze identifikovat měřené vozidlo a tedy nelze ani prokázat, že bylo měřeno právě její vozidlo. K řádnému zjištění místa spáchání přestupku navrhla provést ohledání místa, kde mělo k jednání naplňujícímu znaky přestupku dojít, čímž by bylo prokázáno, že vozidlo se při měření rychlosti nacházelo mimo území obce, kde byla upravena rychlost 70 km/hod. svislým dopravním značením. Ke zjištění osoby řidiče vozidla navrhla výslech spolucestujících osob s tím, že vzhledem ke svému osobnímu vztahu k těmto osobám nemůže sdělit totožnost osoby, která měla v rozhodný okamžik vozidlo řídit, nicméně daná osoba se může sama při výslechu přiznat. Tyto návrhy na provedení dokazování správní orgány odmítly, aniž by toto dle stěžovatelky řádně odůvodnily.

Krajský soud konstatoval, že ze správního spisu je zřejmý skutkový děj, který nevykazuje jakékoli rozpory. Místo udané GPS souřadnicemi, ze kterého bylo měřeno při zanesení do mapy a zohlednění vzdáleností, na které bylo prováděno měření, koresponduje s fotografiemi z měřicího přístroje. Z fotografií vozidla pořízených při měření rychlosti měřicím přístrojem je zřejmé, že na fotografiích je vozidlo řízené stěžovatelkou; toto vozidlo odpovídá modelem, barvou a registrační značkou; registrační značka vozidla na fotografii z opakovaného měření je čitelná, jednotlivé znaky na značce jsou rozpoznatelné a identifikovatelné. Soud poukazuje na vyjádření stěžovatelky ze dne 26. 3. 2015, ve kterém je uvedeno, že „*...popírá, že by dne 7. 11. 2014 v předmětném úseku, jak je vymezeno ve sdělení, jela rychlostí 73 km/hod(...) obviněná jela s určitostí rychlostí nižší, než 70 km/hod, neboť v předmětném úseku je dopravní značkou B20a stanovena nejvyšší povolená rychlost 70 km/hod*“. Krajský soud uvedl, že místo spáchání přestupku a identita změřeného vozidla jsou prokázané a stav popsaný v rozhodnutích správních orgánů odpovídá skutečnému stavu věci.

K námitce nedostatečnosti úředního záznamu ve vztahu k rozsudku Nejvyššího správního soudu sp. zn. 1 As 96/2008, na který stěžovatelka poukazovala, uvedl, že skutečnosti uvedené v úředním záznamu jsou ve většině rovněž doloženy i v listinných důkazech. V úředním záznamu jsou uvedeny rozhodné skutečnosti: GPS souřadnice místa, ze kterého bylo prováděno měření, místo stavění vozidel a sdělení, že vozidlo bylo policejní hlídce po celou dobu od změření do zastavení na dohled. Skutečnost, že GPS souřadnice jsou uvedeny pouze v úředním záznamu a nevyplývají z jiných listin, nemá dle názoru soudu vliv na rozhodnutí ve věci samé. Vymezení místa spáchání přestupku v oznámení přestupku a v záznamu o přestupku uvedením názvu obce (městské části města) a označením komunikace je s přihlédnutím k velikosti dané městské části a jejímu charakteru dostatečně určité. Úsek silnice v této obci měří dle veřejně přístupných mapových podkladů cca 750 m a spolu s uvedením času a způsobu spáchání přestupku nelze tento skutek zaměnit s jiným. Z uvedených důvodů krajský sodu odmítl k určení místa měření návrh na výslech policistů jako nadbytečný.

Krajský soud námitku, že vozidlo stěžovatelka neřídila, označil za zcela účelovou. Osoba řidiče je zřejmá z oznámení o přestupku a úředního záznamu Policie ČR, stejně jako z vyjádření samotné stěžovatelky ze dne 26. 3. 2016, ve kterém jen popírala, že by jela vyšší rychlostí, ale neuváděla, že by v daném úseku neřídila. Soud nepřisvědčil ani námitce,

že fotografie pořízené měřicím zařízením odpovídají svým obsahem fotografiím pořízeným mimo zastavěné území; na těchto fotografiích není viditelná typická městská zástavba, ale zeleň a část reklamního poutače. Vzhledem k charakteru zástavby v dané městské části, kde tato zástavba není souvislá a vyskytují se zde větší plochy zeleně, soud dospěl k závěru, že tyto fotografie byly pořízeny tak, jak uvádějí správní orgány a Policie České republiky; dle přístupných mapových podkladů se na fotografiích nevyskytuje nic, co by v místě, které mají fotografie zachycovat, nemělo být.

K neprovedení ohledání místa přestupku – místního šetření za účelem zjištění maximální povolené rychlosti jízdy a místa měření za účasti svědků (spolujezdců) a příslušníků Policie ČR krajský soud uvedl, že vzhledem k fotografii zachycující vjezd do dané městské části, ze které je zřejmé, že se v místě nenachází žádné dopravní značení, které by upravovalo nejvyšší povolenou rychlost, je provádění místního šetření zcela nadbytečné. Správní orgány se s těmito návrhy řádně vypořádaly, vyčerpávajícím způsobem uvedly úvahy o tom, z jakého důvodu je provedení místního šetření a výslech svědků nadbytečný. K neprovedení důkazu svědeckou výpovědí spolujezdců, kterou měla být objasněna osoba řidiče, soud uvedl, že odvolací správní orgán se rovněž v rozhodnutí s neprovedením tohoto důkazu, vypořádal. Soud v souvislosti s tím poukázal opětovně na vyjádření samotné stěžovatelky, ze kterého vyplývá, že právě ona byla osobou, která vozidlo v danou chvíli na měřeném úseku řídila. Vzhledem k tomu vzal soud tuto námitku za zcela účelovou; výslech těchto osob by nemohl zjištění či změně skutkového stavu napomoci a mít tak vliv na rozhodnutí ve věci samé. Argument, že někdo ze spolujezdců by se mohl k řízení vozidla přiznat, je irelevantní.

II. Obsah kasační stížnosti

Stěžovatelka v kasační stížnosti uvádí, že v žalobě namítala, že místo přestupku není ve výroku rozhodnutí žalovaného označeno správně, že není prokázáno, že vozidlo bylo měřeno v úseku, kde je nejvyšší povolená rychlost jízdy 50 km/hod, a dále, že nebylo prokázáno, jaké vozidlo bylo měřeno a kdo byl řidičem měřeného vozidla.

Krajský soud dle stěžovatelky rozhodl, co se týče specifikace místa spáchání přestupku, v rozporu se spisem. Není totiž pravdou, že by z výroku rozhodnutí nebylo možno dojít k závěru, že na uvedených souřadnicích se mělo nacházet vozidlo stěžovatelky. Z výroku dle stěžovatelky v celém kontextu vyplývá, že uvedené souřadnice se vztahují k místu, kde mělo dojít k protiprávnímu jednání, tedy k místu, kde stěžovatelka vozidlo řídila. Ve věci není zřejmé, zda celý výrok pojednávající o místu přestupku (silnice I. třídy č. 34 v místní části Pravíkov, dále upřesněné GPS souřadnicemi) se vztahuje k umístění rychloměru nebo k místu, kde došlo k protiprávnímu jednání. Krajský soud rovněž neodůvodnil, jak dospěl k závěru, že místo přestupku dle GPS koresponduje s místem přestupku dle fotografie z rychloměru. Stěžovatelka se neztotožňuje se závěrem soudu, že s ohledem na skutečnost, že místní částí Pravíkov prochází komunikace I/34 v úseku jen cca 750 m, bylo místo přestupku definováno dostatečně určitě tak, aby nemohl být zaměněn s jiným; navíc v řízení nebylo prokázáno, že by silnice procházela obcí jen v délce 750 metrů. Stěžovatelka dále uvádí, že namítla, že nebyla změřena na území obce, nicméně i kdyby tam byla změřena, pak to bylo v místě, kde je dopravní značkou povolena rychlost jízdy 70 km/hod.; o to pečlivěji bylo třeba stanovit místo přestupku.

Stěžovatelka dále tvrdí, že krajský soud v odůvodnění odkazoval na zásadu obsaženou v § 3 správního řádu, nicméně sám jí nedostál; existovala důvodná pochybnost, kde bylo vozidlo měřeno, zda v obci nebo mimo obec, nicméně žádný ze soudem uvedených důkazů nemá potřebnou potenci k tomu, aby do věci „vnesl více světla". Z veškerých podkladů je totiž zřejmé pouze to, kde byl umístěn rychloměr, přičemž stěžovatelka nezpochybňuje, že to bylo na území obce. Stěžovatelce také není zřejmé, o jakou fotografii (vjezd do obce) krajský soud opírá své závěry; zda tato fotografie byla součástí správního spisu, který stěžovatelka neměla k dispozici, anebo si ji pořídil soud v rámci dokazování – v tom případě by nepřípustně zjišťoval skutkový stav za správní orgán; rozsudek krajského soudu je tak zatížen vadou, pokud rozhodoval na základě podkladů, které nejsou stěžovatelce známy a nejsou součásti spisů. Krajský soud pouze na základě fotografie dovozuje, že se skutek stal v obci.

Stěžovatelka poukazuje na to, že již v průběhu správního řízení navrhovala důkazy k prokázání svých tvrzení, zejména výslechy policistů a provedení ohledání; tyto nebyly provedeny. Krajský soud vycházel pouze z dohadů, nepodložených skutečností, ze závěrů, že fotografie mohla být pořízena též v obci, neboť ani v obci není souvislá zástavba, ač stěžovatelka uplatňovala právě námitku, že v okamžiku měření se vozidlo nacházelo mimo obec. Dle názoru stěžovatelky nelze vycházet z pouhých dohadů ke sporné otázce, ke které je možné provést relevantní důkazy, jejichž provedení navrhla. Krajský soud se s neprovedením důkazů nevypořádal. V řízení namítla, že nebylo prokázáno, že bylo měřeno právě její vozidlo, neboť není čitelná poznávací značka; krajský soud konstatoval, že značka na druhé fotografii je čitelná; stěžovatelka přikládá kopii fotografie z měření, dle které nechť Nejvyšší správní soud čitelnost značky posoudí. Stěžovatelce není rovněž zřejmé, jak krajský soud z černobílé fotografie dospěl k závěru o shodě barvy a typu vozidla. Stěžovatelka rovněž poukazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle které úřední záznam nelze pokládat za důkazní prostředek, nadto v nyní projednávané věci byl důkazem jediným.

Stěžovatelka dále namítá, že nebylo prokázáno, že vozidlo řídila. Z jejího vyjádření nevyplynulo, že by vozidlo neřídila, ale na stranu druhou netvrdila, že ho řídila právě v okamžiku měření rychlosti. Stěžovatelka nesouhlasí se závěrem soudu, že z úředního záznamu vyplývá, že vozidlo měli policisté mít od měření do jeho zastavení na dohled, přičemž tato skutečnost měla být zřejmá z fotografie. Takové tvrzení není pravdivé; mezi policisty a vozidlem byl prokazatelně úsek dlouhý téměř čtvrt kilometru (vzdálenost měření), přičemž na fotografii z rychloměru opravdu není vidět onen 20metrový úsek komunikace. Naopak je zřejmé, že vozidlo dříve, než přijelo k hlídce, se stočilo do zatáčky, kdy pokračování komunikace na fotografii není patrné. Krajský soud nepřípustně upřednostnil úřední záznam, dle kterého měli policisté vozidlo po celou dobu v dohledu, před tvrzením stěžovatelky.

Stěžovatelka navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný se ke kasační stížnosti nevyjádřil.

III. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Nejvyšší správní soud po konstatování včasnosti a přípustnosti kasační stížnosti přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu a z důvodů uplatněných stěžovatelkou (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.), přitom neshledal vady, k nimž by byl povinen přihlížet ex offo (§109 odst. 4 s. ř. s.).

Kasační stížnost není důvodná.

Stěžovatelka tvrdí, že místo přestupku není ve výroku rozhodnutí žalovaného označeno správně, že není prokázáno, že vozidlo bylo měřeno v úseku, kde je nejvyšší povolená rychlost jízdy 50 km/hod, a dále, že nebylo prokázáno, jaké vozidlo bylo měřeno a kdo byl řidičem měřeného vozidla; rovněž zpochybňuje relevantnost úředního záznamu policistů, jakožto důkazního prostředku a nesouhlasí s neprovedením navrhovaných důkazů správními orgány a soudem.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že identifikace skutku nepochybně neslouží jen k vědomosti pachatele o tom, čeho se měl dopustit a za jaké jednání je sankcionován. Řádně formulovaný výrok a v něm na prvním místě právě konkrétní popis skutku je nezastupitelnou částí rozhodnutí; toliko z něj lze zjistit, zda a jaká povinnost byla porušena a jaké opatření či sankce byly uloženy; pouze porovnáním výroku lze usuzovat na existenci překážky věci rozhodnuté. Nejvyšší správní soud v usnesení rozšířeného senátu ze dne 15. 1. 2008, č. j. 2 As 34/2006 - 73, č. 1546/2008 Sb. NSS, mimo jiné konstatoval: *„Vymezení předmětu řízení ve výroku rozhodnutí o správním deliktu proto vždy musí spočívat ve specifikaci deliktu tak, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jednáním jiným. Tento závěr je přitom dovoditelný přímo z ustanovení § 47 odst. 2 starého správního řádu, neboť věcí, o níž je rozhodováno, je v daném případě jiný správní delikt a vymezení věci musí odpovídat jejímu charakteru. V rozhodnutí trestního charakteru, kterým jsou i rozhodnutí o jiných správních deliktech, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen – to lze zaručit jen konkretizací údajů obsahující popis skutku uvedením místa, času a způsobu spáchání, popřípadě i uvedením jiných skutečností, jichž je třeba k tomu, aby nemohl být zaměněn s jiným. Taková míra podrobnosti je jistě nezbytná pro celé sankční řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu.“* V uvedeném usnesení se rozšířený senát zabýval rovněž minimální nutnou mírou specifikace výroku rozhodnutí ve věci správního deliktu, přitom konstatoval: *„Nepřezkoumatelným pro nesrozumitelnost by bylo jen rozhodnutí neobsahující specifikaci skutku ani ve výroku ani v odůvodnění, případně za přistoupení jiných vad. Neuvede-li správní orgán náležitosti, jimiž je skutek dostatečně a nezaměnitelně identifikován, do výroku svého rozhodnutí, podstatně poruší ustanovení o řízení [§ 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s]. Relevantní nedostatek výroku rozhodnutí ve věci správního trestání zásadně představuje vadu ve smyslu § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. (podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, mohlo-li mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé). Ve výjimečných případech pak může nedostatek výroku rozhodnutí založit vadu nepřezkoumatelnosti [§ 76 odst. 1 písm. a) s. ř. s.], kterou podle okolností musí soud zvednout i bez námitky. Soud totiž s ohledem na deficity správního rozhodnutí není s to vůbec přezkoumat rozhodnutí věcně, typicky proto, že nedostatek výroku nebyl zhojen dostatečným způsobem ani v odůvodnění správního rozhodnutí, odůvodnění je v rozporu s výrokem (přičemž tento rozpor nebude*

odstranitelný ani výkladem), event. pro naprostou nesrozumitelnost nebo vnitřní rozpornost výroku (srov. např. rozsudky NSS ze dne 13. 10. 2010, č. j. 1 As 16/2010 - 105, body 28-29, ze dne 20. 12. 2012, č. j. 1 Afs 67/2012 - 48, věc KEY INVESTMENTS, body 23-25, a ze dne 15. 10. 2015, č. j. 7 As 196/2015 - 25, věc Krajská zdravotní).

Otázkou určitosti místa spáchání přestupku se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 28. 5. 2015, č. j. 9 As 291/2014 - 39, v němž mimo jiné uvedl: „ *Je nutno připustit, že zpravidla je možné místo spáchání přestupku ve výroku prvostupňového rozhodnutí vymezit přesněji, než tomu bylo v nyní posuzované věci, a to např. uvedením čísla popisného budovy v blízkosti místa spáchání přestupku, popř. zmíněním blízkého dominantního objektu či za pomoci souřadnic GPS. Na druhou stranu nelze vyžadovat, aby bylo místo spáchání přestupku ve výroku rozhodnutí o přestupku vymezeno na metr přesně. To u přestupků překročení nejvyšší dovolené rychlosti ani objektivně není možné. U těchto přestupků bude ve výroku správního rozhodnutí místo spáchání vždy vymezeno určitým úsekem komunikace více či méně dlouhým.* [...] *V každém individuálním případě je pak nutno posuzovat, zda je úsek komunikace popsaný ve výroku rozhodnutí o přestupku společně s označením času a způsobu spáchání přestupku vymezen dostatečně konkrétně tak, aby nemohl být skutek zaměněn s jiným.*“

Nejvyšší správní soud deficity rozhodnutí žalovaného v tomto směru namítané stěžovatelkou neshledal. Z rozhodnutí, resp. jeho výroku je zcela jednoznačné, jaký přestupek je kladen stěžovatelce za vinu, nezaměnitelným způsobem je uveden popis skutku, místa i způsobu spáchání přestupku. Ze spisového materiálu je zcela jednoznačné, že souřadnicemi bylo označeno místo umístění měřícího zařízení, nikoli místo, kde měla být stěžovatelka měřena; jejich neuvedení ve výroku rozhodnutí proto nemůže znamenat „neuvedení místa“ spáchání přestupku, resp. jeho neurčitost. Výrok správního rozhodnutí má rovněž oporu v odůvodnění rozhodnutí a ve správním spisu.

Správní orgány mají podle § 3 správního řádu povinnost zjistit stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Takto obecně formulovaná zásada materiální pravdy vyjadřuje přiléhavě reálné možnosti správního orgánu při zjišťování skutečného stavu věci. Tato obecná zásada je pro správní řízení dále konkretizována v § 50 správního řádu. Dle citovaného ustanovení podklady pro rozhodnutí opatřuje správní orgán; těmito podklady mohou být mimo jiné i skutečnosti známé správnímu orgánu z úřední činnosti, podklady od jiných správních orgánů, jakož i skutečnosti obecně známé. Především do posledně uvedené skupiny podkladů lze zařadit znalost místních poměrů v územní působnosti správního orgánu, který v daném případě přestupek projednával, tedy velikost obce, délku komunikace, členitost území, jakož i různá dopravní omezení. V tomto směru stěžovatelka nenabídla žádné relevantní informace o tom, že by správní orgány takové poznatky neměly nebo naopak tyto byly zcela mylné.

Nejvyšší správní soud neshledal námitky stěžovatelky, jimiž míří k nedostatečně zjištěnému skutkovému stavu, který měl aprobovat i krajský soud, důvodné. Krajský soud se se všemi námitkami stran nedostatečně zjištěného skutkového stavu, jakož i navrhovanými důkazy náležitě a vyčerpávajícím způsobem vypořádal. Nejvyšší správní soud neshledal důvodu jeho závěry jakkoli korigovat a plně se s nimi ztotožňuje.

Pokud stěžovatelka z judikatury zdejšího soudu (rozsudek sp. zn. 1 As 96/2008) dovozuje nemožnost použití úředního záznamu jakožto důkazního prostředku, nelze jí přisvědčit. Zcela jistě by pouhý úřední záznam jakožto jediný důkaz o spáchání přestupku nepostačoval ke zjištění skutkového stavu (jak tomu bylo v odkazované věci). Nicméně v nyní projednávané věci tomu tak nebylo, neboť správní orgány měly dostatek jiných důkazů, které tvořily s úředním záznamem pořízeným policisty ucelený celek, který nevykazoval nesrovnalosti, které by mohly vést k pochybnostem o pořízeném záznamu. Nejednalo se tedy o důkaz jediný (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 6. 1. 2016, č. j. 2 As 217/2015 – 47, nebo rozsudek ze dne 14. 5. 2015, č. j. 7 As 83/2015 – 56, ve kterém Nejvyšší správní soud uvedl: „*Oznámení o přestupku, záznam o přestupku obsahující fotografii měřeného vozidla a údaje o provedeném měření a ověřovací list silničního radarového rychloměru je nutno považovat za plně postačující důkazy o spáchání přestupku, není-li v rámci přestupkového řízení žádný z těchto podkladů jakkoliv zpochybňován.*“). V daném případě žádný z těchto podkladů jako takový v rámci přestupkového řízení a ani přezkumného řízení soudního relevantním způsobem stěžovatelka nezpochybnila.

Důvodné nejsou námitky stěžovatelky stran pochybností o fotodokumentaci, ze které žalovaný i krajský soud vycházeli. Správní spis obsahuje veškerou fotodokumentaci, a to včetně barevné fotografie zachycující vozidlo stěžovatelky v měřeném úseku; tyto fotografie jsou obsaženy ve správním spise Městského úřadu Pelhřimov; jak vyplynulo z rozhodnutí žalovaného, stěžovatelka měla možnost se s obsahem spisu seznámit. Pokud nyní předkládá stěžovatelka v kasační stížnosti černobílou fotografii vozidla s nečitelnou státní poznávací značkou, neshledal Nejvyšší správní soud důvod ji jakkoli hodnotit.

Z obsahu správního spisu a tam založených dokumentů zcela jednoznačně vyplývá, o jaké vozidlo, jaké barvy a poznávací značky se jednalo a kde se nacházelo. Krajský soud vycházel při rozhodování ze spisového materiálu a neprováděl žádné hodnocení nových důkazů, které by nebylo obsahem spisu; rovněž tato námitka stěžovatelky je nedůvodná.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že při přezkoumání rozhodnutí správního orgánu vychází krajský soud dle § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu. Podle § 52 odst. 1 s. ř. s. soud rozhodne, které z navržených důkazů provede, a může provést i důkazy jiné. Ustanovení § 77 odst. 2 s. ř. s. stanoví, že soud může v rámci dokazování zopakovat nebo doplnit důkazy provedené správním orgánem. Soud jím provedené důkazy hodnotí jednotlivě i v jejich souhrnu i s důkazy provedenými v řízení před správním orgánem a ve svém rozhodnutí vyjde ze skutkového a právního stavu takto zjištěného.

Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 31. 5. 2007, č. j. 7 Afs 100/2006 – 103, konstatoval: „Smyslem ustanovení § 75 odst. 1 s. ř. s. („Při přezkoumání rozhodnutí vychází soud ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu“) není znemožnit soudu provádění jiných důkazů než těch, které již byly provedeny před správním orgánem, nýbrž vyloučit provedení důkazů směřujících k prokázání skutečností, které nastaly až v době po vydání přezkoumávaného správního rozhodnutí. Lze tedy provést důkaz nový, může-li jím být prokázána skutkově sporná skutečnost, z níž při svém rozhodování vycházel správní orgán. Opačný výklad by vedl k popření pravidla, podle kterého může soud v rámci dokazování zopakovat nebo doplnit

důkazy provedené správním orgánem (§ 77 odst. 2 s. ř. s.).“ Soud je při přezkoumávání žalobou napadeného rozhodnutí povinen posoudit a zhodnotit, zda správní orgán dostatečně zjistil a objasnil skutkový stav, z něhož při rozhodování vycházel. Ustanovení § 77 s. ř. s. tedy zakládá právo soudu dokazováním ujasnit nebo upřesnit, jaký byl skutkový stav, ze kterého správní orgán ve svém rozhodnutí vycházel. Premisu dostatečného zjištění stavu věci lze v řízení před správními soudy v souladu s principem plné jurisdikce napadnout, ale úspěšně pouze tehdy, pokud z nových tvrzení bude zřejmé, že správní orgán neměl a nemohl (ani bez nově uplatněných pochybností) předpokládat, že zjištěný stav je dostatečný. Krajský soud se proto navrhovanými důkazy musí zabývat, vyvstanou-li o skutkovém stavu, který vzal správní orgán za zjištěný, pochyby. Pokud se jimi odmítne zabývat, je povinen náležitě odůvodnit, proč je hodnotit nebude. Lze tak učinit zásadně v případě, je-li jejich provedení nadbytečné, resp. je-li ze všech okolností zřejmé, že jejich provedení by nikterak nemohlo zjištěný skutkový stav zvrátit (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 5. 2007, č. j. 7 Afs 100/2006 – 103, ze dne 22. 1. 2009, č. j. 1 As 96/2008 – 115, ze dne 4. 11. 2009, č. j. 2 As 17/2009 – 60).).

Krajský soud na základě dokumentů obsažených ve správním spise, které nevykazovaly žádné nesrovnalosti, měl skutkový stav za nepochybný, proto důkazy navrhované v řízení neprovedl. Nejvyšší správní soud se s jeho postupem zcela ztotožňuje, neboť není zřejmé, jak by ohledání místa umístění měřícího zařízení či výpovědi policistů mohly zvrátit zjištěný skutkový stav, tj. identifikaci vozidla, řidiče vozidla, či přístrojem naměřenou rychlost. K neprovedení důkazu svědeckou výpovědí spolujezdců, kterou měla být objasněna osoba řidiče, krajský soud zcela případně poukázal na vyjádření samotné stěžovatelky, ze kterého vyplývá, že právě ona byla osobou, která vozidlo v danou chvíli na měřeném úseku řídila; výslech těchto osob by nadto nemohl zjištění či změně skutkového stavu napomoci a mít tak vliv na rozhodnutí ve věci samé.

Z rozsudku krajského soudu je zřejmé, jaký skutkový stav vzal soud za rozhodný a jak uvážil o pro věc zásadních skutečnostech (uplatněných žalobních bodech), resp. jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Učiněná skutková zjištění mají oporu ve spisovém materiálu. Krajský soud se vypořádal se všemi žalobními námitkami a v dostatečném rozsahu své závěry zdůvodnil.

Nejvyšší správní soud neshledal kasační stížnost důvodnou, proto ji podle § 110 odst. 1 s. ř. s. zamítl.

O nákladech řízení rozhodl Nejvyšší správní soud v souladu s § 60 odst. 1 ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení; žalovanému, který byl ve věci úspěšný, žádné náklady nevznikly, proto mu soud náhradu nákladů nepřiznal.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. března 2017

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu